

CREȘTEREA NOUĂ A TINERETULUI

Una din activitățile ce evidențiază prefacerile impuse de epoca noastră vieții colectivităților naționale, este aceea a creșterii tineretului.

Pretutindeni și în toate vremurile, statele iau măsuri pentru a face tineretul lor capabil să urmeze generației celor ce conduc. Dar, în fiecare epocă, aceste măsuri au fost altminteri concepute. Ideea echilibrului social, ce ar putea fi atins numai când jocul liber al forțelor nu e stânjenit, care domină Europa veacului al XIX-lea, pacificată prin hegemonia britanică și, în consecință, în stare să acorde oricui maximum de inițiativă individuală, s'a răsfânt în directive corespunzătoare de creștere a tineretului. Intervenția Statului a fost mărginită la organizarea de școli, iar rolul acestora redus la transmiterea de cunoștințe. Obligatorie era numai frecventarea școlilor destinate să răspândească știința cetitului și a scrisului. Celor ce urmăreau cariere speciale sau ocuparea de locuri de conducere, Statul le oferea școli secundare și superioare, a căror misiune era limitată la transmiterea cunoștințelor teoretice, socotite necesare pentru a fi admis în aceste cariere și locuri. Tot ce se găsea dincolo de acest minim al instrucției : educația fizică, alegerea profesiei, deprinderea practicii acesteia, integrarea în viața colectivității naționale, era lăsat în grija părinților, a tinerilor înșiși și a acțiunii difuze a societății. Peste tot viața colectivităților naționale europene era susținută numai de generațiile mature ; tineretul era lăsat în afara ei : să copilărească până când îi va veni rândul să muncească și să conducă efectiv.

Odată cu năzuința unora din puterile europene de a se eman-

cipa de sub directiva britanică, reîntărită de sfârșitul luat de războiul din 1914—1918, starea de pace, care a fost premiza concepției liberale a educației tineretului, a dispărut. În ultimii ani, toate popoarele au căutat să-și potențeze la maxim forța : unele pentru a se impune, celelalte pentru a-și menține pozițiile câștigate. Directivele creșterii tineretului au fost modificate și ele în sensul acestei sporiri a forței naționale. Intervenționismul pe plan economic (îndrumarea producției și a schimburilor), social (îndrumarea distribuției și a consumației), cultural (propaganda), politic (diminuarea partidelor), a fost urmat și de intervenții pe planul creșterii tineretului. Procesul secular, de integrare tot mai completă a popoarelor în viața Statului și de concentrare a conducerii funcțiunilor vieții sociale în mâna conducătorilor politici, început odată cu cristalizarea, în veacul al XVII-lea, a întâielor State naționale moderne, face astfel, sub presiunea împrejurărilor, progrese noi, pline de urmări. Tinerimea nu mai e socotită ca o rezervă, lăsată să-și vadă de formarea ei, ci pusă la lucru, să-i ajute și să-i înlocuiască pe adulți. Colectivitatea națională, prin conducătorii ei, ia în mână o bună parte din creșterea tineretului, lăsată până acum pe seama inițiativei individuale : educația fizică, introducerea în viața politică a națiunii și deprinderea practică a muncii profesionale, săvârșite de adulți. Colectivitățile naționale impun fiecăruia din tinerii lor să-și antreneze fizicul, spre a-l face capabil de realizări maxime, îi cer să le întărească, acceptând dela început ideile lor directoare.

În România veacului al XIX-lea concepția liberală a educației a fost aplicată cu tot zelul națiunilor în curs de modernizare. Lipsită de tradiția militară, administrativă, meșteșugărească și comercială, complimentul din Occident al acestei concepții educative, Românii s'au văzut, însă, curând în fața neajunsurilor semnalate adeseori ale intelectualismului unilateral și a subrezirii fizice, îndeosebi a populației urbane; individualismului anarhic în politică și al lipsei de tradiție, atât în viața economică cât și în administrație.

Eforturile izolate pentru modificarea acestei concepții în creșterea tineretului n'au lipsit. Încă la 1880, doctorul C. Istrati ară-

tase, în scrierea lui: „Considerațiuni asupra importanței și necesității gimnastice, din punct de vedere igienic și social, în școale de ambe sexe, în armată, la diferite etăți ale vieții și ca mijloc terapeutic în căutarea a diverse maladii“, necesitatea preocupării Statului de starea fizică a tineretului. Instrucția militară preregimentară a școlarilor a fost realizată chiar de două ori. Odată, imediat după proclamarea Independenței, în urma adresei din 16 August 1879 a Ministerului Instrucției Publice către Ministerul de Război, care destina sergenți instructori din cadrele armatei pentru instrucția militară a copiilor. Altădată, în ajunul războiului balcanic, când în urma inițiativei maiorului I. Chirițescu, organizatorul unui corp de „mici dorobanți“, se promulga legea din 1906, „pentru introducerea instrucției militare obligatorii în școlile primare, secundare și profesionale românești de băeți“. Prin această lege „Exercițiile militare, cunoștințele teoretice și exercițiile de tragere la țintă devin obligatorii... Notele obținute la aceste trei categorii de instrucție vor intra în calcularea mediei generale de promovare, întocmai ca și notele obținute la celelalte studii“ (art. 3). Fotografii îngălbenite de companii de școlari armați cu carabine, păstrate în cancelarii, și darea de seamă a maiorului Chirițescu „Instrucția militară școlară la noi și în alte țări“ (1908), arată avântul luat de această militarizare. Istoricul Xenopol s'a văzut chiar nevoit să o apere la un congres internațional, ce discuta problema păcii, cum aflăm din comunicarea „Congresul sociologic din Londra și organizarea militară a școalelor din România“, făcută la Academia Română în ședințele din 13 Octombrie și 10 Noiembrie 1906. Însă tentativele acestea n'au avut trăinicia și școala românească a continuat să crească „repertoriile vii de cunoștințe abstracte“, pe care Xenopol le-ar fi dorit înlocuite prin „elemente de inițiativă în viață“. Inițiativele pentru înrădăcinarea educației fizice în creșterea tineretului românesc n'au lipsit înainte și după războiul de întregire. Deși datorite toate Moștenitorului Tronului, raza lor de acțiune a rămas totuși redusă la elevii liceelor și la membrii benevoli ai cluburilor sportive, datorită ambianței generale a României, dominate încă de vederile veacului al XIX-lea și cantonată în sălile de gimnastică ale școalelor și pe terenurile asociațiilor. A-

cesta este cazul Asociației Cercetașilor României, constituită la 9 Aprilie 1915, a Casei Culturii poporului din 1922, care avea de misiune și răspândirea educației fizice, și a legii din 17 Iunie 1923 pentru educația fizică.

Problema integrării în viața politică a tineretului a fost ridicată după război de partide, care au introdus toate secțiuni de tineret, și prin apariția grupărilor politice tinerești. Situația mondială a impus, însă, de grabă, și la noi, stăvilirea fracționării națiunii și a generațiilor și omogenizarea politică.

Părăsirea energică a concepției intelectualiste și liberale prin îndrumarea creșterii tineretului în direcția cerută de starea de azi a Europei și integrarea ei într'un front unic de apărare a Statului românesc, este legată în România de persoana Regelui Carol II. Schimbarea directivelor creșterii tineretului și încadrarea strânsă a acestuia în viața colectivității politice românești este unul din caracterele specifice ale întâiului deceniu de Domnie sărbătorit acum.

Temeiurile noii organizări a creșterii tineretului din România au fost puse în anul 1934. În primăvara acestui an, Regele a înființat Străjeria, cât și Pregătirea premilitară și a luat inițiativa Echipelor Regale studentești.

La 9 Mai apare în Monitorul Oficial legea pentru organizarea Oficiului de Educație a tineretului român. „Educația morală, socială, națională și fizică este obligatorie pentru tot tineretul de ambele sexe, pentru băieți dela 7—18 ani, iar pentru fete dela 7—21 ani, după normele prevăzute în legea de față (art. 1). Pentru studiul, îndrumarea și aplicarea tineretului, precum și pentru coordonarea și controlul activității tuturor instituțiilor de stat și a asociațiilor de inițiativă particulară, care au de scop educația tineretului, se înființează Oficiul de Educație a Tineretului românesc (art. 2). Inițiativa particulară cu privire la educația morală, socială, națională și fizică este liberă de a se manifesta sub forma asociațiilor existente sau viitoare, dacă vor îndeplini prevederile legii de față și ale regulamentului său. Toate organele de stat și particulare, asociațiile culturale și profesionale, care au în rândurile lor tineret sau se ocupă de educația lui, precum și toate asociațiile de sport și de educație

fizică sunt supuse supravegherii, îndrumării și controlului O. E. T. R.... (art. 4)“.

Două zile mai târziu, la 11 Mai, apare în Monitorul Oficial legea pentru Pregătirea premilitară. „Pregătirea premilitară urmărește : a) Întărirea sentimentelor morale, naționale, cultivând spiritul de ordine și disciplină cetățenească ; b) Dezvoltarea aptitudinilor fizice ; c) Dobândirea cunoștințelor militare elementare pentru o asimilare cât mai ușoară și repede a instrucției militare, la chemarea sub drapel (art. 1). Pregătirea premilitară este obligatorie pentru toți tinerii de 18, 19 și 20 ani, fii de cetățeni români (art. 2)“.

Tot în cursul lunii Mai a fost lansată, prin Fundația Regală „Principele Carol“, chemarea către studenți de a constitui Echipe pentru munca la sate. La 30 Iunie Regele rostește un îndemn studenților care pornesc în sate. „Țiu întâi să vă mulțumesc pentru faptul cum ați răspuns la apelul Meu. Sper că sunteți toți convinși de munca ce vi se cere. E adevărat că este o muncă de sacrificiu, dar trebuie să fiți convinși că este o muncă adânc rodnică și folositoare țării. Nu plecați acolo ca să faceți muncă de paradă, ci vă duceți în acele colțuri pierdute de țară, ca să întreprindeți o lucrare de fiecare clipă, o lucrare migăloasă, dar o lucrare care trebuie să lase urme trainice în fiecare sat. Dorința Mea este ca după plecarea echipelor, satul să fie, pe cât se poate, transformat. Transformat ca aspect exterior și transformat și ca viață intimă“. Iar la 16 Noemvrie, când echipele dau seamă despre munca lor printr'o întâie expoziție, Inițiatorul lor arată gândul, cu care le-a pornit la lucru. „Prin chemarea, făcută către tineretul studentesc, să vină alături de Mine, ca să încercăm o îndreptare sănătoasă a satelor noastre, am urmărit două scopuri : Am urmărit, mai întâi, scopul cel mare de a face ceva pentru satele și pentru țăraniile noștri. Dar, am mai urmărit și un alt scop : acela de a arăta tineretului Nostru universitar, care este calea cea sănătoasă a muncii și a surplusurilor de energie“.

Echipele studentești au întreprins întâia lor campanie de lucru în lunile Iulie—Septemvrie 1934. Oficiul de Educație al Tineretului Român a început să-și formeze la Breaza cadrele de comandanți și de comandante din Octomvrie 1934, iar regula-

mentul din 24 Decembrie 1934 al legii O. E. T. R. organizează Străjeria. Inspectoratul pregătirii premilitare a început instrucția în aceeași toamnă 1934.

În anii următori, sistemul nou de educație, astfel conturat, a fost consolidat și întregit. Legea Oficiului de Educație a Tineretului Român e întregită prin redacțiunea din 6 Aprilie 1936 și din 8 Octombrie 1937. Măsura în care Străjeria a intrat în acest interval în conștiința publică o arată împrejurarea că la 24 Ianuarie 1937 organizația veche a Cercetașilor se contopește cu cea a străjeriei și faptul că, în decretul-lege din Octombrie 1937, denumirea de O. E. T. R. este înlocuită prin numele de „Straja Țării“. Instituții noi de educație întregesc aparatul acesta educativ : se introduce munca de folos obștesc și serviciul social obligator, se crează Frontul Național Studentesc.

Legea pentru organizarea muncii de folos obștesc a fost publicată în ziua de 27 Martie 1937. „Pentru dezvoltarea sentimentului de solidaritate între diferitele straturi sociale, pentru prețuirea muncii manuale și pentru completarea educației tineretului printr'o muncă temeinică și bine rânduită în lucrări folositoare țării, tinerii chemați la pregătirea premilitară vor fi obligați să execute și lucrări de folos obștesc (art. 1). În scopul acesta se înființează Serviciul muncii de folos obștesc pentru toți tinerii obligați la pregătirea premilitară (art. 2). Durata serviciului muncii de folos obștesc nu poate fi mai mare de 60 zile anual (art. 3). Tinerii chemați pentru serviciul muncii de folos obștesc... pot fi folosiți la următoarele lucrări de interes general: a) Executări, reparări sau întrețineri de drumuri și căi ferate ; b) Indiguiri, irigații și regularea cursului râurilor ; c) Secarea sau asanarea terenurilor mlăștinoase, lucrări de interes sanitar și social ; d) Alimentări cu apă potabilă și canalizări ; e) Curățirea islazurilor și plivitul holdelor, precum și combaterea insectelor și boalelor de plante, sădirea pomilor, plantări și replantări de parcuri și păduri, ameliorări de terenuri degradate, pepiniere, recoltări de semințe forestiere și crearea de parcuri naționale în regiunile caracteristice ale țării ; f) Amenajarea de terenuri sportive, execuția lucrărilor anexe, centre model de pregătire premilitară și locuri de adăpost pentru munci de folos obștesc ; g) Să ajute la lucrări pe invalizi,

văduve de război și sinistrați ; h) Colaborarea cu Căminele și echipele regale organizate de Fundația Culturală Regală „Principele Carol“, Oficiul Național de Turism, pentru îmbunătățirea și înfrumusețarea stațiunilor climaterice și balneare ; i) Execuția de lucrări în legătură cu apărarea țării ; j) Execuția de săpături arheologice ; k) Marcarea sau crearea de poteci și construirea de adăposturi în locurile obișnuite de drumeție ; l) Ingrijirea, repararea sau construirea de cimitire pentru eroi, monumente istorice sau locuri de închinare precum și alte lucrări de folos obștesc. Lucrările pentru cimitirele eroilor și monumentele istorice se vor face cu avizul și supravegherea Societății Cultul eroilor sau a Comisiunii Monumentelor istorice (art. 10)“.

În toamna următoare, la 18 Octomvrie 1938, apare în Monitorul Oficial legea pentru înființarea Serviciului Social, care face obligatorie acțiunea Echipelor Regale studentești. „Pentru munca de ridicare a satelor și orașelor se înființează o instituție autonomă numită Serviciul Social. Această instituție are de scop : a) a pregăti și conduce tineretul de ambele sexe, absolvenții din toate categoriile de școli în munca de reorganizare a satelor, înțeleasă ca o obligație cetățenească și națională ; b) a crea, în acest scop, ca organ de execuție al său, Căminul cultural, cu menirea de a conduce viața satului, prin conlucrarea locuitorilor în interesul obștesc și prin coordonarea și unificarea activităților depuse în sat de autorități și de inițiative particulare ; c) a organiza și conduce opera de cunoaștere a țării, prin cercetări monografice, care vor forma temelia lucrărilor Serviciului Social ; d) a organiza școli pentru educația sătenilor și orașenilor, în vederea activității Căminelor culturale și școli pentru pregătirea tinerilor chemați la Serviciul social (art. 1). Absolvenții de ambele sexe ai Universităților, ai școlilor și institutelor superioare sau speciale, sunt obligați să împlinească Serviciul Social la sate și să prezinte, pentru a-și primi diploma, un certificat doveditor... (art. 5)“.

Un an mai târziu, la 19 Octomvrie 1939, ia ființă, prin Decretul-lege din 19 Octomvrie 1939, Frontul național studentesc. „Pentru întărirea forțelor sufletești, morale și fizice ale tineretului studentesc român și pentru dezvoltarea disciplinată a

activității sale, toți studenții dela Universitățile și școalele de învățământ superior din România vor fi încadrați în Frontul național studentesc (art. 1). Frontul național studentesc este o organizație de educație națională, culturală și socială, în care intră toți studenții păstrând calitatea de membri pe toată durata studiilor lor superioare (art. 2). Frontul Național studentesc tinde să dezvolte în membrii săi sentimentul iubirii de patrie și Rege, sentimentul solidarității naționale, puterea de jertfă, deprinderea îndeplinirii datoriei, a punctualității, precum și sentimentul onoarei (art. 3)“.

Intâiele tabere de muncă de folos obștesc au funcționat în vara lui 1937 ; Serviciul Social și-a început activitatea în vara 1939, iar Frontul Național studentesc s'a constituit la sfârșitul lui 1939. Sub presiunea împrejurărilor, care impuneau folosirea bugetului necesar pentru organizarea Serviciului Social la înarmare și prezența la regimente a absolvenților de școli superioare și speciale, aplicarea legii Serviciului Social a fost suspendată „în așteptarea unor timpuri prielnice dezvoltării activității ei“, prin decretul-lege din 13 Octomvrie 1939.

Ideile conducătoare ale acestei reforme au fost exprimate în numeroase rânduri de Inaltul ei Inițiator.

Creșterii tineretului trebuie să-i fie acordată o purtare de grijă întru nimic mai scăzută decât problemelor, ce se ridică în fața generației mature. „Inălțarea și întărirea noastră nu o putem face numai prin măsuri cu rezultate imediate, ci și prin o temeinică pregătire a viitorului. Acest viitor este strâns legat de generațiile care vor veni ; iată de ce am făcut acea chemare către copiii Țării Mele, copiii de astăzi, care vor fi cetățenii de mâine“ (8 Iunie 1939).

Trecutul vitreg, care a împiedicat actualizarea posibilităților neamului nostru face o astfel de acțiune deosebit de necesară. „Românul are atâtea calități, atâtea virtuți și atâtea posibilități, care în nenumărate împrejurări au dormit și care numai prin avântul de neînvins al tinerimii trebuiesc aduse la lumină și puse definitiv în slujba patriei“ (8 Iunie 1936).

Dezorientarea și lipsa de ideal de după războiul din 1914—1919 sunt un alt motiv al reformei aduse creșterii tineretului.

„De unde a răsărit nevoia de a crea această mișcare cred că este ușor de ghicit. Ea este o urmare a războiului. Tineretul nostru creștea fără nici un ideal. Atâtea manifestațiuni morbide se arătau, care pentru aceia cu dragoste de neam și cu simțul răspunderii viitorului puneau o problemă vitală: Ce va deveni această țară atât de frumoasă, atât de bogată, dacă generația de mâine trăește în această lipsă de avânt, această lipsă de ideal pentru lucruri frumoase și utile“ (2 Decembrie 1935).

Țelul creșterii noi este „reînnoirea sufletească a neamului“ (8 Iunie 1935), „un suflu nou în țara românească“ (6 Iunie 1938). „Acest tineret crescut în același ideal, — căruia îi făurim un suflet unic, plin de avânt, de încredere în slujba unui naționalism constructiv, fără de prihană, — mâine când va fi vârstnic, ne va da un popor care va fi în orice împrejurare la înălțimea sacrificiilor cerute de un patriotism desăvârșit“ (8 Iunie 1936). Generația nouă trebuie să știe să plămădească „România cea nouă, a Românismului biruitor“ (8 Iunie 1936). „Și prin Românism vreau să înțeleg scoaterea virtuților latente ale acestui neam, ca să facă din el una din gințile cele mai puternice și cele mai falnice ale lumii“ (27 Aprilie 1937).

Calea acestei reforme o constituie întregirea instrucției prin educația fizică, o politică și muncă manuală. „Trebuie să lărgim puțin cadrul școlii. Astăzi nu mai este numai cartea, ci este armonia perfectă între minte, suflet și corp, care trebuie să existe“ (26 Octombrie 1933). „Lucrul nostru se face pe cât se poate în aer liber. Trăind în mijlocul naturii, imbibând trupul cu aer curat, vroim să creștem tineretul astfel, ca să devie cetățeni puternici, curați și voioși“ (2 Decembrie 1939). „Creșterea tineretului în așa fel ca să devie cetățeni veșnic conștienți de drepturile, dar mai presus de toate de datoriile lor, iată năzuința la care trebuie să tindă școala, biserica și toată societatea românească“ (18 Decembrie 1924). Sâmburele creșterii noi nu se găsește în manifestările ei de ordin formal. „Multă lume nu vede în toată această mișcare decât partea ei pur formalistică, formațiuni, ceremonialuri, costum, salut, etc. Acestea nu sunt scopul, ci numai mijlocul“ (2 Decembrie 1935).

Tineretul trebuie să se dezbrace de individualismul, în floare încă, și să se pregătească să-și cunoască și să-și îndeplinească

cât mai bine viitoarea funcțiune în cadrul colectivității naționale. „Aceste generații, pe care le creștem cu drag și grijă, trebuie să aibă conștiința că orice cetățean demn de acest nume, — începând cu Regele, — este toată viața un ostaș al Țării. Fiecare cetățean este o rotiță în mecanismul statului, și pentru ca întregul organism să fie pe deplin de folos, trebuie ca fiecare, la locul unde l-a așezat soarta, să-și facă pe deplin datoria, mânat de un singur gând și călăuzit de un singur suflet, acel al neamului său“ (8 Iunie 1936). „Nu trebuie să știm multe pentru noi, ci pentru toți.... Fiecare locuitor, care trăește aici pe pământul românesc, are menirea hărăzită de Dumnezeu pentru binele colectiv. Primul ministru și măturătorul de stradă au aceeași importanță socială, dacă își îndeplinesc cu conștiinciozitate menirea lor, fiecare în spațiul său“ (5 Octomvrie 1937).

Potrivit acestor legi, întreg tineretul românesc trece prin școala Străjeriei, a Pregătirii premilitare și a Muncii de folos obștesc. Este obișnuit să comande și să se supună, pus să lucreze cu brațele, deprins din vreme cu disciplina și activitatea militară. Iar cei ce se pregătesc pentru posturi de conducere, în școli speciale și superioare, viitorii învățători, preoți, medici, agronomi, veterinari, administratori, funcționari de tot felul și liberi profesioniști, își însușesc experiența Echipelor Regale, care le arată că țara are nevoie de o generație de pionieri care să organizeze sanitar, edilitar, economic, cultural România rurală, și, prin Frontul național studentesc, care le oferă posibilitatea de a-și oțeli trupul, de a cultiva artele și de a se asocia pentru interese științifice.

Rezultatele atinse în anii de funcționare de până acum de Straja Țării, Munca de folos obștesc, Echipele Regale sunt considerabile. La 1 Octomvrie 1938, Straja Țării număra peste 15.000 comandanți și comandante, 2,1 milioane străjeri și străjere, 80.000 sportivi, 14.000 arcași, 13.000 șoimi și 15.000 membri în Asociația creștină a tinerilor și a tinerelor și organizase peste 450 tabere și colonii la munte și la mare. În anul 1939 fiecare din aceste cifre a sporit cu mult. Echipele Regale studentești efectuaseră, până în toamna 1939, 220 campanii de lucru în 150 sate, cu peste 1600 studenți dela toate Facultățile

și școlile speciale, încadrați de 950 medici, agronomi, veterinari, silvicultori și alți tehnicieni. Printre rezultatele activității lor se numără 315.000 consultații medicale, 15.000 analize, 12.000 injecții, 70.000 consultații veterinare, 80.000 vacinări, 210.000 injecții la animale domestice, crearea a 150 pepiniere, procurarea a 54 vagoane de sămânță selecționată, organizarea a 5000 stupi sistematici, construirea a 600 platforme de gunoi, ținerea a 250 cursuri agricole și a 26.000 lecții de gătit și croit, 200 construcții (cămine, cooperative, băi, biserici), repararea și construirea a 600 poduri și 1200 fântâni, organizarea a 3000 șezători. Taberele de muncă de folos obștească au concentrat în două campanii de lucru 30.000 premilitari din licee și școli superioare și peste 400.000 premilitari rurali. Diversitatea mare a lucrărilor pentru care au fost cerute și pe care le au executat, începând dela lucrări edilitare locale până la săpături arheologice, reîmpăduriri și lucrări de fortificație, poate fi cunoscută din dările de seamă anuale ale inspectoratului general pe anii 1938 și 1939.

Rezultatele morale atinse pot fi inventariate mult mai greu. Dar indiciile unei modificări a atitudinii copiilor și a tinerilor, în ultimii ani, sunt numeroase. Purtarea schimbată a copiilor dela țară față de străinii de satul lor, de când cu introducerea străjeriei, a fost adeseori remarcată, de automobiliști îndeosebi. În timp ce, înainte de zece ani, se amuzau să pună cuie și cioburi de sticlă în fața mașinilor în trecere, să țipe și să se strâmbe la călători, ei se aliniază azi cu o surprinzătoare uniformitate, în Răsăritul și Apusul, Sudul, Nordul și mijlocul țării, la marginea șoselii și strigă cu brațul ridicat salutul „Sănătate!”. Au devenit, adică, din mici individualități anarhice, străjerii țării. Astfel de habitudini arată și fixează un control nou al ținutei și apariția sentimentului unei funcții de împlinit, fie ea chiar numai aceea de a spune „Sănătate!” și apariția unui orizont, ce depășește satul și cuprinde întreaga colectivitate românească.

Aceeași structură nouă sufletească o arată elevii școlilor secundare, în care programul Străjeriei e condus de elemente cu avânt ori de cei care au avut parte de comandanți cu pricepere și prestigiu la Pregătirea premilitară și în tabăra de muncă de

folos obștesc și studenții tineri. Sportul, excursiile, cântecul, misiunile de ordin social în păturile nevoiașe, cunoștința responsabilităților din meseriile și mediile cu care li s'a înlesnit contactul le dau o altă comportare. Puterea de atracție a tiparului uman, cultivat, până acum, în orașele țării, amestec hibrid între un Occident privit numai pe bulevarde și pasivitatea locvace, moștenită din epoca orientalizării păturii noastre de sus, își pierde autoritatea în fața vioiciunii lor întreprinzătoare și a spiritului de solidaritate, care îi împinge să se ocupe de camarazii lor și de colectivitate.

Insemnătatea, pe care o pot avea Echipele Regale studentești, pentru formarea unui tip nou și deplin de funcționar și de liber profesioniști, a fost remarcată de toți cei ce au văzut la lucru unul din aceste mănunchiuri de tineri, stimulați să aibe inițiative și să-și pună în faptă vrerile de mai bine și pregătirea. A fi izbutit să vezi de ce are, întâi de toate, nevoie un anume sat în care ai fost trimis împreună cu câțiva alți tineri de vârsta ta, și să duci la bun sfârșit planul conceput, obținând ajutorul autorităților și solidarizarea funcționarilor locali și a sătenilor, învingând felurite greutăți din cele dela începutul și mijlocul drumului, izbutind să-i deprinzi pe localnici să-și ajute singuri, este o experiență cum nu poate fi alta mai decisivă, la începutul unei cariere. Tinerii, care au avut parte de ea, nu mai rămân numai medici, agronomi, veterinari, avocați, învățători, care stăpânesc pregătirea generală a meseriei, ci devin medici, agronomi, veterinari, avocați, învățători, care au aflat, dela început, ce se cere în momentul acesta al României dela cineva cu funcțiunea lor. Reluarea intensă și, din nou, pentru întregul tineret de absolvenți de școli speciale și superioare, după trecerea crizei internaționale actuale, a acestei școli a realităților și a inițiativelor, poate forma României viitoare conducători de un stil nou, de care e nevoie pentru desăvârșirea ei.

Aparatul educației noi e încă în plină luptă a începutului. Se găsește în fața unui rest însemnat din neîncrederea părinților crescuți aminteri ; a puținătății elementelor, care să fie cu adevărat pilde vii ale tipului nou de Român urmărit, în cadrele ce au trebuit formate în grabă ; a dificultăților materiale,

a împrejurărilor generale încordate; a sfieiilor începutului, care mărginesc încă folosirea în mai mare măsură a conducerii tineretului, prin sine însuși. Dar acțiunea lui a pornit și progresul spre ceea ce trebuie să fie este continuu. Dacă va fi sprijinit și îmbunătățit într-una, roadele prevăzute de Cel Care l-a conceput nu vor întârzia să revoluționeze în bine viața colectivității politice românești.

ANTON GOLOPENȚIA